

for Lolland-Falsters Bedkommende siger, at Alle skulle bidrage til Skaden, saa siger man for Vrås Bedkommende, at 3, 4, 8 Mænd skulle bære deres egen Skade og desuden redde 1000 Lønder Land for de Andre. Medens man for Lolland-Falster skriver en Digelov, hvorefter Staten og Amtskassen skulle komme Beboerne til Hjælp, saa skriver man for Vrå en Digelov, hvori man indfører en Bestemmelse, hvortil der ikke findes nogen tilsvarende i den danske Lovgivning, den nemlig, at Minoriteten skal herse overfor private Diger, idet man siger, at Minoriteten kan befale Majoriteten at gjøre Digerne istand. Altsaa naar to Private eie $\frac{1}{100}$ af et privat Foretagende, saa kunne de sige til Hovedeieren: Vi ville have et Dige saa høit, at vi derved ødelægge Hovedparcellisten. En tilsvarende Bestemmelse findes ikke i den danske Lovgivning; men det var ikke muligt at faae den ud ifjor, da Loven skulde vedtages. At en saadan Modsetning finder Sted imellem enkelte Smaadistriktter og de store Distriktter paa Lolland-Falster, ligger jo imidlertid udenfor dette, mine Herrer, men naar man siger, at det ikke er et Digespørgsmaal, saa siger jeg Jo, thi hvad der er Digesag for de store Egne, er ogsaa Digesag for en By, naar dens Havnemole paa engang beskytter Skibene og samtidig Byen, og det er Tilfældet med Marstal. Naar der her staa 20,000 Rb. som en rund Understøttelse af Staten, saa siger jeg: Herre, Gud! fra 20,000 til Null er der en stor Afstand og fra 20,000 Rb. som Gave eller som Laan under favorable Vilkaar og til Intet er der en stor Afstand. Her er der jo imidlertid ikke Tale om at bevilge de 20,000 Rb. men kun om at henstille til Ministeren at tage Sagen under Overveelse. Naar det endvidere siges, at naar de have saamange Skibe, saa maa de være velstaaende, saa siger jeg Nei, det er netop ikke Tilfældet. Deres hele Existens bestaar i disse Skibe, og nu gad jeg nok vidst, hvor mange Kommuner der er her i Landet som, naar man vurderer deres Forord til fuld Værdi, ikke have meget mere Formue end disse Skibe. Enhver Kommune paa nogle tusinde Lønder Land repræsenterer en Værdi, der i Virkeligheden er langt høiere end disse Skibe; og hvad Gjæld hviler der ikke paa dem? Naar det ærede Medlem siger, at man kan se Kommunkassens Gjæld, men ikke Byens Gjæld, saa vil jeg paastaa, at man kan se, at Byen ikke alene har Gjæld, men tillige ingen Formue, ingen Egne; en By, hvis hele Formue bestaar i Skibe, hvormed skal den betale Skatter og Afgifter uden gjennem en Stat paa Formue og Leilighed? Man kan ikke henvisse til, at den kan forhøje Havneafgiften, da man vel kan begribe, at Skibene her aldrig søge hjem undtagen om Vinteren. Skibene ligge der ikke for Fragts Skyld, men for at søge Vinterleie; de kunne ikke vente Fragt fra det ubetydelige Marstals Dpland; de søge derfor kun hjem i Vintertiden. De sædvanlige store Havnepenge, der

falde i Byer med store Koffardislaader, saasom Svendborg, Helsingør og Rjøbenhavn kunne selvfølgelig ikke falde i Marstal, fordi Byens egne Skibe ikke kunne lade og løse der, da der ikke kan være Tale om Fragt derfra. Den ærede Ordfører modtager, hvad det ærede Medlem for Frederiksberg Amtss Bdie Valgkreds (Dinelsen) har sagt. De 2,000 Rb. ere givne til Kommunen, ligesom de øvrige af Centralkomiteens Penge ere givne til Private, nemlig for den Skade, som Stormfloden har tilspøiet. Nu er det klart, at, hvad der her søges om, er ikke om at udbøde en Skade, som Stormfloden har tilspøiet; thi Molen er ikke høiere nu end den Gang og var ikke høiere den Gang end nu; men at forhøje Molens Størelse, det kan Centralkomiteen af to Grunde ikke bidrage til: For det Første, fordi det er Centralkomiteens offtentlig udtalte Princip kun at hjælpe de Private, men hverken Stat eller Kommune; naar den i enkelte Tilfælde er gaaet udenom, saa har den selv erkjendt, at det var forkert, og har bestemt ikke at ville gjøre det oftere. Dernæst har Centralkomiteen selv erkjendt, at den ingen flere Penge havde. Man kan altsaa ikke argumentere Noget fra, at Centralkomiteen ikke har villet yde Bidrag; thi dels turde den ikke efter sine engang udtalte Principer, og dels kunde den ikke yde Hjælp, fordi den ingen Penge havde tilovers. Seg tillader mig at anmode den ærede Minister, som jo ikke er den Minister, der har givet Afslaget paa Andragendet — det er en tidligere Minister, der har gjort det — om at tage denne Sag under Overveelse. Da den ærede Minister interesserer sig saa levende for Skibsfart og Handel i Kina — han hører det vel ikke, men det kan dog nok være, at han faar det læst en Gang — saa antager jeg ogsaa, han maa interessere sig for vor egen Skibsfart her hjemme.

Buch: Seg skal tillade mig nogle Bemærkninger med Hensyn til Indstillingen under Nr. 17, der støtter sig til Nr. 33 i Betænkningen, uagtet jeg iøvrigt ikke har Meget at sige til, hvad den ærede Ordfører allerede har sagt. Det kan ikke negtes, at Grændseboerne i mangfoldige Forhold ere meget uheldig stillede, og det ærede Ministerium har ogsaa i sin Tid paa en Maade anerkjendt dette, da der var indgivet en Ansøgning til Finantsministeren om, at man maatte fritages for smaa Lødbeløb indtil 8 Sk. Finantsministeren svarede da i en Skrivelse af 14de Mai 1866, at der manglede ham Bemyndigelse til at give en saadan Lettelse, men at han vilde søge en saadan Bemyndigelse ved en Forandring i Lødbelovgivningen. Nu er imidlertid, som bekjendt, Lødbeloven revideret med Hensyn til, hvad der angaar Grændsetoldforholdene, uden at der er taget noget Hensyn dertil; men jeg veed nu ikke, om det er Regjerings Meningen, at noget Saadant skulde ske ved den Lov eller ved selve Lødbeloven; det er muligt,